

582.

U s t a w a

z dnia 28 lipca 1922 r.

w przedmiocie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165).

Art. 1. Ustęp drugi art. 1 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o organizacji władz dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym (Dz. U. R. P. № 21 poz. 165) otrzymuje brzmienie następujące:

„Komisje dyscyplinarne są następujące:

- 1) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach, podlegających bezpośrednio władzy naczelnej,
- 2) wyższe komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach naczelnych,
- 3) Najwyższa Komisja Dyscyplinarna, czynna przy Prezydencie Ministrów”.

Art. 2. W ustępie pierwszym art. 2 tejże ustawy w wierszu czwartym po wyrazach: „Przewodniczącego, zastępców i członków” zmienia się słowo „wyższej” na słowo „Najwyższej” oraz po wyrazach: „te same osoby w Komisjach dyscyplinarnych” dodaje się wyrazy: „i wyższych Komisjach dyscyplinarnych”.

Art. 3. Art. 3 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Pierwszą instancją, orzekającą w sprawach dyscyplinarnych, są:

1) komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach, podlegających bezpośrednio władzy naczelnej dla wszystkich urzędników od XII do VII stopnia służbowego włącznie oraz funkcjonarjuszów niższych, pełniących służbę przy odnośnej władzy lub przy jednej z podległych jej władz, albo których sprawy dyscyplinarne przekazano w myśl art. 1 ustępu przedostatniego;

2) wyższe komisje dyscyplinarne, czynne przy władzach naczelnych — dla wszystkich urzędników oraz funkcjonarjuszów niższych należących do personelu władzy naczelnej, tudzież dla urzędników władz podwładnych tego samego działu zarządu państwowego od VI stopnia służbowego wzwyż.

Drugą instancją dla spraw dyscyplinarnych są:

1) wyższe komisje dyscyplinarne, ustanowione przy właściwych władzach naczelnych dla tych orzeczeń komisji dyscyplinarnych, które stanowią albo kary porządkowe po myśli art. 73, albo kary dyscyplinarne po myśli art. 77 punkt 1) i 2) ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164);

2) Najwyższa Komisja Dyscyplinarna, ustanowiona przy Prezydencie Ministrów dla tych orzeczeń komisji dyscyplinarnych, które stanowią kary dyscyplinarne po myśli art. 77 punkt 3), 4 i 5)

ustawy o państwowej służbie cywilnej, oraz dla orzeczeń, które wydane zostały przez wyższe komisje dyscyplinarne, jako I instancje.

Postanowienie ustępu 2 niniejszego artykułu nie stosuje się do spraw, które wpłynęły przed dniem 1 lipca 1922 r.”.

Art. 4. W art. 5 tejże ustawy wyraz „wyższa” zastępuje się wyrazem „Najwyższa”.

Art. 5. Do art. 7 ustawy wprowadza się nowy ustęp, jako ustęp 3, który opiewa:

„W skład komisji dyscyplinarnej dla urzędników zarządu sprawiedliwości, podlegających niniejszej ustawie, wchodzić mogą sędziowie, zatrudnieni w okręgu służbowym tej władzy, przy której komisja dyscyplinarna jest ustanowiona”.

Art. 6. W ustępie pierwszym art. 44 tejże ustawy w wierszu czwartym po wyrazie „wyższej” dodaje się wyrazy „względnie Najwyższej”.

Art. 7. W art. 45 tejże ustawy w wierszu ostatnim po wyrazie „wyższej” dodaje się wyrazy: „lub Najwyższej”.

Art. 8. W ustępie pierwszym art. 69 tejże ustawy w wierszu szóstym wyraz „wyższa” zastępuje się wyrazem „Najwyższa”.

Art. 9. W wierszu 3 ustępu 1 art. 71 po słowach: „aplikanci sądowi” dodaje się słowa: „pracownicy państwowych kolei żelaznych”, zaś w ustępie 3 tego artykułu po wyrazach: „poczt i telegrafów” skreśla się wyrazy: „pracowników państwowych kolei żelaznych”.

Art. 10. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów i innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 11. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1922 r.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

J. Nowak

583.

Nowe l a

z dnia 28 lipca 1922 r.

zmieniająca niektóre postanowienia ustawy emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466).

Art. 1. W art. 7 powołanej ustawy w punkcie d) skreśla się wyrazy: „w ciągu roku” i zastępuje się wyrazami: „w ciągu pół roku”.

Art. 2. Art. 8 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych na emeryturę zarządza z reguły ta władza, która powołana jest do ich mianowania. Ta sama władza może upoważnić podległe sobie bezpośrednio władze do przenoszenia na emeryturę pewnych kategorii funkcjonarjuszów, których mianowanie jest zastrzeżone kompetencji władzy przełożonej”.

Art. 3. W art. 20 ustęp ostatni tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Jeżeli emeryt obejmie jakiegokolwiek czynności w służbie państwowej za wynagrodzeniem, może pobierać tylko taką część uposażenia emerytalnego, która wraz z tem wynagrodzeniem nie przewyższa uposażenia, przywiązanego do stanowiska, piastowanego ostatnio przez emeryta w służbie czynnej”.

Art. 4. W art. 24 tejże ustawy skreśla się ustęp ostatni.

Art. 5. Art. 35 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Prawo do pobierania pensji wdowiej lub sierocy zawieszają się w wypadkach:

- a) przebywania bez zezwolenia Ministra Skarbu dłużej niż pół roku poza granicami Państwa—na czas takiego pobytu zagranicą;
- b) utraty obywatelstwa polskiego—do chwili ponownego odzyskania;
- c) na czas pobierania zaopatrzenia z tytułu śmierci męża, względnie ojca, na zasadzie innych ustaw, o ile świadczenia te płyną ze Skarbu Państwa i przewyższają pensję wdowią lub sierocą.

Jeżeli sierota zajmuje jakiegokolwiek stanowisko w służbie państwowej, do którego przywiązane jest stałe roczne uposażenie wstrzymuje się pensję sierocą, o ile uposażenie to jest wyższe od przyznanego zaopatrzenia sierocoego.

Prawo do pobierania pensji sierocy zawieszają się również na czas uwzględnienia sieroty przy wymierzaniu dodatku drożyznianego do płacy zasadniczej funkcjonarjusza państwowego (matki, ojczyma, macochy)”.

Art. 6. Art. 36 tejże ustawy otrzymuje brzmienie następujące:

„Wdowa po funkcjonarjuszu państwowym, która z tytułu zajmowania stanowiska w służbie państwowej nabyła praw emerytalnych, pobiera obok uposażenia emerytalnego także pensję wdowią”.

Art. 7. W art. 38 tejże ustawy ustęp 1 otrzymuje brzmienie następujące:

„Wdowie po funkcjonarjuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie, albo na emeryturze, należy się niezależnie od zaopatrzenia, przewidzianego w art. 22, 23 i 37, pośmiertne w wysokości trzymiesięcznego pełnego uposażenia w służbie czynnej lub na emeryturze, pobieranego ostatnio przez zmarłego, o ile w chwili jego śmierci żyła z nim w wspólności małżeńskiej”.

Art. 8. W art. 40 tejże ustawy dodaje się ustęp drugi:

„Postanowienie powyższe nie dotyczy zapowiedzeń i zajęć z tytułu alimentów i należności Skarbu Państwa, wynikłej w związku ze służbą. Wysokość zapowiedzenia, względnie zajęcia, nie może przewyższać $\frac{1}{6}$ uposażenia emerytalnego”.

Art. 9. Do art. 41 dodaje się ustęp następujący: „Przepis powyższy winien być stosowany również do księży emerytów”.

Wprowadza się art. 41a w brzmieniu następującym:

„Funkcjonarjusz państwowy przy przeniesieniu na emeryturę ma prawo do zwrotu kosztów jednorazowego przesiedlenia się z rodziną do przyszłego miejsca zamieszkania na warunkach, przysługujących funkcjonarjuszom państwowym w czynnej służbie przy przesiedleniach służbowych. Z prawa tego winien on skorzystać w ciągu jednego roku od dnia przeniesienia go na emeryturę.

Prawo to przysługuje również wdowie i sierotom po funkcjonarjuszu państwowym, zmarłym w czynnej służbie; z prawa tego winny one skorzystać w ciągu jednego roku od śmierci męża, względnie ojca”.

Art. 10. W art. 43 tejże ustawy skreśla się wyrazy: „o ile posiadają obywatelstwo polskie” i na to miejsce wstawia się wyrazy: „o ile są obywatelami polskimi w myśl art. 2 ustawy z dnia 20 stycznia 1920 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. № 7, poz. 44), jak również o ile uznani zostali w myśl art. 3 tejże ustawy za obywateli Państwa Polskiego”.

Do art. 43 dodaje się nowy ustęp 3 w brzmieniu następującym:

„Emerytowanych urzędników b. galicyjskiego wydziału krajowego należy traktować na równi z emerytowanymi urzędnikami Państwa Polskiego”.

Art. 11. Do ustępu 4 art. 44 dodaje się następujące słowa:

„z wyjątkiem urzędników b. galicyjskiego wydziału krajowego, do których ma być zastosowane postanowienie art. 42”.

Art. 12. W art. 47 tejże ustawy skreśla się wyrazy: „i zmarli przed upływem lat pięciu”.

Art. 13. Art. 48 tejże ustawy skreśla się.

Art. 14. W art. 49 tejże ustawy skreśla się w ust. 2 lit. a) wyrazy: „ustęp 1”.

Art. 15. W art. 52 tejże ustawy dodaje się po wyrazach: „art. 40” wyrazy: „ustęp 1”.

Art. 16. Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Prezydentowi Ministrów i Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 17. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, wyływające jednak z niej zmiany w ustawie emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych

z dnia 28 lipca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 466)
obowiązują od dnia 1 października 1921 r.

Marszałek:
Trampczyński

Prezydent Ministrów:
J. Nowak

Minister Skarbu:
Jastrzębski

584.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 czerwca 1922 roku

o uchyleniu mocy obowiązującej rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dnia 13 kwietnia 1920 r. w przedmiocie ustanowienia odznak służbowych dla wójtów gmin i sołtysów na Ziemiach Wschodnich.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 4 lutego 1921 r. o unormowaniu stanu prawno-politycznego na ziemiach, przyłączonych do obszaru Rzeczypospolitej na podstawie umowy o preliminaryjnym pokoju i rozejmie podpisanej w Rydze dnia 12 października 1920 r. (Dz. U. R. P. № 16, poz. 93) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się moc obowiązującą rozporządzenia Komisarza Generalnego Ziemi Wschodnich z dn. 13 kwietnia 1920 r. w przedmiocie ustanowienia odznak służbowych dla wójtów gmin i sołtysów na Ziemiach Wschodnich (Dz. Urz. Z. C. Z. W. № 79, poz. 901) na obszarze województw: nowogródzkiego i poleskiego oraz powiatów: białowieskiego, grodzieńskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamiński

585.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 1 lipca 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 20 stycznia 1921 r. o organizacji giełd w Polsce.

Na zasadzie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26, poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Rozciąga się na Ziemię Wileńską moc obowiązującą ustawy z dnia 20 stycznia 1921 r. o organizacji giełd w Polsce (Dz. U. R. P. № 13 poz. 71).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traca moc wszystkie dotychczas obowiązujące na obszarze Ziemi Wileńskiej dekrety, ustawy i rozporządzenia sprzeczne z postanowieniami ustawy wymienionej w § 1.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
Zaczek

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

586.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 25 lipca 1922 r.

o rozszerzeniu granic miasta Kałuszyna.

Na zasadzie art. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lutego 1920 roku w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miasta na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. № 19 poz. 92) zarządza się co następuje:

§ 1. Do miasta Kałuszyna powiatu mińsko-mazowieckiego włącza się wieś Zawodę, kolonję Kałuszyn i Irkuck oraz pastwisko „Karczunek” położone na północ od miasta. Jednocześnie wyłącza się wymienione obszary z gminy Kuflew.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem 1 września 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Artur Śliwiński

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamiński